

İki Acı Bir Suskunluk

– Hüzün Şairi · 19 Ağustos 2013

İKİ ACI BİR SUSKUNLUK

Kırığım... Bölünmüşlüğe ramak kalmış gibi. Yürek sızısı oturmuş içime. Bir yanım gardaş der, diğer yanım yâr. Suskularım mızrak gibi saplı boğazımda. Kıpırdamak ölüm acısına eş. Dudaklarım da çöl yangınları, dilim serap görme derdinde. Ellerim, kâh semaya uzanır gölge gibi, kâh toprağa döner semazenler gibi. Geldim ve gideceğim yer der gibi. Ben, kayboluş ertesi yokluğu yaşıyorum. Adım adım ilerlediğim hayatın ensesinden yuvarlanmamak elde değil. Rakımı yüksek duygular yüzünden nefessiz kalıyorum. Hüzün doruğundan dalgalanan bayraktan farkım kalmadı sanki.

Elem keşfe durdu, ömrümün el değmemiş kıyı-köşelerini. Kader, kimlik bunalımındaymışım gibi, neyimi yoklayıp duruyorsun söyle. Soyup-soğana çevirdin ruhumu. Nem kaldı elimde, kulpu dilimde kırılan hıçkırıklarımdan başka? Ardıma saldıgın atlılar yüzünden girdiğim sokaktan çıkamıyorum. Her türlü kuşatman altındayım. Dayan diyorlar... Sabır diyorlar... Sende can taşıyorsun demiyorlar. Göz göre göre itiliyor gibiyim. Nereye düşeceğim se belli değil. Hatta, düştüğüm yerden nasıl kalkacağım bile belli değil. Bilmiyorum işte. Bilmiyorum...

Hiç bir zaman ana kuzusu olmadım ama insaf edin de bir kerecik oluyum yaa... Bir kerecik de zayıf bilineyim ne olur. Sizin olsun gücün tacı-tahtı. Marabası olayım sevilmelerin. Ne dert ne de dört olacak bir omuzda avazım çıktığı kadar, hıçkıra hıçkıra ağlayayım ne olur. Minik minik küsmelerim ve şımarmalarım olsun. Annesizliğim vurup durmasın kıyılarıma. Babasızlığım, dizimi dövdürüp, saçımı yoldurmasın. İmbikten süzülen değil, bardaktan boşanırcı yağın sıcaklıklarım olsun. Doğunluğum sıksın canıma. Kana kana içmelerin geçirtisini yaşasın yüreğim. İnceden inceden nazlarım, nazlanmalarım sarsın çocuk yanıımı. Varlığın göklerinde uçurduğum renk renk hislerim, çeşit çeşit kanatlanmış umutlarım ve toprağına sadık sevinç yağmurlarım olsun. ama kimseye de kızamıyorum. Sanırım ben alıştırdım sizleri buna.

Nefret ettiğim sığılıkların ve yetersizliklerin de gerekli olduğunu, çok acı bir şekilde anladım artık. Nasıl ki, iki gün birbirine denk değil se, duygular ve yaşananlarda öyleymiş meğer. Şimdi ben, kimi suçlu göreyim, kime suç isnat edeyim? "İnsanın kendine yaptığını, başkası yapamaz." derler ya hani, aynen öyleymiş billahi. Hep veren olmakla bulduğum huzur meğer, bu günlere ağıp giden direncimmiş heyhat!.. Dizim de omzum da sırlıklam... Başım göğe ermiş meğer... Şimdi ihtiyaç duyulan insana dairler ne kadar uzağımda kalmış. Başımı eğiyorum diz yok, omzumu geriye atıyorum yaslanacak sine yok... (İstisnai dostluklarım hariç) Uğruna paramparça olduğum bir Allah kulu yok ortada. Yâr dediğim se kendi derdine düşmüş. Ne yapmalıyım, ne düşünmeliyim bilmiyorum. Bilmiyorum demek bana göre değildi ama diyorum işte.

Nasibimize iki acı bir suskunluk düşmüş bir kere. Olmaz denilenler olmuş. Bitmez sanılanlar bitmiş. Gitmez umularıyla derin sevmeler ziyan olmuş. Haydi sıkıysa dayan şimdi yüreğim. Kaldır kaldırdıklarınızı. Issız ıssız ağlamalar yetmiyor anladın değil mi? Yetmiyor suskunlukların vurduğu hançerler. Gücüne güç katmak yerine eriyorsun farkında mısın? İç çektirecek ve alakası olmayanlara şad edilecek kadar bir TUNATAN hikayesi bile yazamamışsın. Oh olsun sana... Gözlerin ve ellerin kilitlendiği, dile gelse de anlatsa denecek, dinlenme tesisleri anıların dahi yok. Sen hiç " İslatma Köfte" ve " Kabak Tatlısı" bile yemedin... N'aber? Tüm zorun ve kastın banaymış meğer. Bulduğun kıyı-köşelere büzüşmek nasılmış. İki acıyı bir suskunlukla eşleyip yüklerken omzuma, hiç mi vicdanın sızlamadı.

Sakın yanmak senin kaderin deme bana. Doğdum doğalı yandıklarına sayamaz mıydın?Yâr acısı ile gardaş acısını yoğrumak sana yakışmadı. Üzerime bu denli gelmemeliydin... Taşdığım canın bir emanet oluşunu göz ardı etmemeliydin... Nasılsa sabırlı ve suskun diyeceğine, sen de bir can taşıyorsun demeliydin. Ama nerdeee... Üzerime geldikçe geliyorsun. Sabrım taşıtı artık. Yeterince oyaladın beni. Yeterince kandırdın. Bandığım acının en ağulusu iken daha benden ne istiyorsun? Kırıklarla dolusun. Yüzün gözün kan içinde. Nefessiz kalışıma seyircisin. Aldanışlarıma duyarsız... Sanırım sen yaşlanıyorsun... İyi keyfin bilir ama ne olur biraz da beni anlamayı dene. Gördüklerim, şahit olduklarım ve hislerime yüzlerce ok gibi saplanan ve hak etmediklerim yeterince yıpratmadı mı beni sence? Her seferinde sevdim diye sustum biliyorsun. Her seferinde gardaş dedim. Lakin: sende dahil kimse bana ne yâr dedi ne de gardaş.

Oysa ne çok acıttım, ne çok incitildim ve ne çok es geçildim. Anlamayı denemek yerine ne çok anlaşılmaz olmakla nitelendirildim. Çok şey değildi istediğim. Sadece sıcak sevmelerdi beklediğim. Bir merhabaydı. Bir kandaşlık ve bir aşktı. Şimdi, sayenizde ben ne çok ıssız ve yalnızım. Ne çok üşüyor ve ne çok annemi-babamı istiyorum. İki acı ve bir suskunluğun boynuma astığı ağır yaftayla başbaşayım. Ne bir haber ne de bir yoklayanım var. Dönüşler kör yol. Arayışlar kör atışı. Ruhumda çığ düşürüyor buz dağlarım. Ellerim boşboş. Yüreğim sersefil ve ben kendimi arıyorum. Sabrettiğimce çoğalıyor, şükrettiğimce gevriyor hislerim. Bir fışkelik dokunuşa emanet eti-kemiği ayakta tutan ruhum. Canım acıyor yaaa... Canım acıyor...

"Lâ Tahzen İnnallahe Meana" Amin/Ecmain.

HÜZÜN ŞAİRİ: N Y